

[Aksel Larsen.]

stor Familie maa have i Indtægt. Jeg synes, at det kan være tilstrækkeligt at anføre dette.

Hvis de Arbejder, der foreslaas, ønskes udført, hvis det lønner sig at lade dem udføre — og derom er jeg i og for sig ikke i Tvivl —, saa lad dem udføre til tarifmæssig Betaling, og lad os bruge dem til at afhjælpe Arbejdsløsheden en Del med. Giv de Folk Arbejde, der har haft den længste Arbejdsløshed, men lad være at byde dem 2, 3, 4 Dages Arbejde om Ugen, for det kan for dem betyde endnu større Elendighed end den nuværende. Og det faar ogsaa en til at faa Mistanke om, at man foreslaar dette i nok saa høj Grad af fiskale Grunde som af beskæftigelsesmæssige Grunde; for man sparer jo hele Udgiften til Hjelpen til de paa-gældende, og det bliver saaledes en virkelig god Forretning for det offentlige, for det vil jo faktisk sige, at man faar i Gennemsnit 3 Dages Arbejde pr. Arbejder ugentlig for en Sum af 200 Kr. om Aaret. Dette er jo Merudgiften, det offentlige forventer, og det turde være en meget ringe Udgift for at faa dette samfundsnyttige og nødvendige Arbejde udført.

Hvad Lovforslaget ellers angaar, siger det ærede Medlem Hr. Lundberg, at han er saa glad ved dets § 3, 2det Stykke, om, at „under i øvrigt lige Forhold, skal der fortrinsvis gives arbejdsløshedsforsikrede Adgang til Beskæftigelse ved Foranstaltninger efter Loven“. Det er det, man i det mindste maa kalde groft Citatfusk, idet det ærede Medlem fuldkommen udelader den indskudte Sætning „der er uden Ret til vedtægtsmæssig Understøttelse“, det vil sige, arbejdsløse, der ikke kan faa Understøttelse af Kasserne. Det er altsaa ikke arbejdsløshedsforsikrede i al Almindelighed, der har Fortrinsret, men det er arbejdsløshedsforsikrede, der ikke kan faa Understøttelse af Kasserne. Det vil sige, man skyder i Forgrunden det Moment, der hedder det offentliges Besparelser paa Arbejdsløshedsforsorgen, medens man naturligvis ikke tænker paa at forandre Vilkaarene for Kasserne eller at mildne de Kontingenter, der betales dér.

Hvis man anser det for muligt for Mennesker at klare sig ved at arbejde 2, 3 eller 4 Dage til de Tariffer, der her tænkes paa, nemlig Landarbejderforbundets laveste Tarif, saa kan jeg ikke forstaa, at der ikke er Mennesker, der begynder i al Beskedenhed med sig selv for at fremskaffe Arbejds-muligheder for andre. Hvis man begyndte med ikke at ville have en hel Del indtægts-

givende Stillinger, om hvilke det maa formodes, at der dog til nogle af Indtægterne maa svare en vis Arbejdsydelse, men fordelte dem paa saa mange som muligt, vilde det dog betyde en vis Mængde Arbejde til andre. Jeg ved ikke, om Forslagets Ophavs-mænd er saa begejstrede Tilhængere af Forslaget, at de kunde tænke sig Tanken ført videre ud, saaledes at f. Eks. Forsørgelsesinspektører, Biografdirektører o. s. v. arbejdede paa halve eller trediedel Uger og delte Arbejdet med andre. Og det er jo Stillinger, der lønnes bedre end med 1 Kr. 5 Øre i Timen. Derfor er det moralsk fuldkommen forkasteligt at forlange, at de arbejdsløse skal finde sig i saadanne Vilkaar.

Hvad angaar Metoden for at fremskaffe Pengene, stemmer vi overens med Retsforbundet i, at den kan vi ikke give vor Tilslutning. Der findes Midler nok at tage af, hvis man virkelig ønsker det fra Regeringens og Rigsdagens Side. Men man gaar ikke ad de Veje, som vi herfra saa tit har anvist om en passende direkte Beskatning af de store Indtægter og Formuer. Man søger ikke at spare paa Statens virkelig uproduktive Udgifter, for gjorde man det, saa kom man jo i Kollision med de forskellige Teologer, bl. a. det ærede Medlem, som talte som Ordfører for Det konservative Folkeparti (Hans Thyge Jacobsen), der øjensynlig er ked af, at Militærudgifterne er saa lave, som de er. Men ønsker heller ikke at betjene sig af den Anvisning, vi herfra saa ofte har givet, om at inddrage Folkekirkens Formue, hvilket dog ellers skulde være i Overensstemmelse med Opfattelsen hos de Præster, der er forpligtet ud fra Evangeliets Ord til at tale foragteligt om Tendenser til at samle sig Skatte, som Møl og Rust kan fortære.

Det gør man ikke. Man vil overhovedet ikke gaa Pengesækkene eller Pengesækkenes Interesser for nær paa noget Omraade. Man foretrækker at optage nye Statslaan og paa-lægge den arbejdende og forbrugende Befolkning at betale Renter og Afdrag paa dem. Hvis man frygter, at man ikke skal kunne faa afhjulpent Arbejdsløsheden ganske alvorligt, fordi der ikke er Midler til det, vil jeg gentage, hvad vi tidligere har sagt. Det vil naturligvis være muligt at faa ganske anderledes Beløb end dem, der regnes med, at der her stilles til Raadighed — er det ikke 36 Mill. Kr.? Hvis Regeringen og Regeringspartierne og Fagforeningerne havde Viljen til at sætte ind og lægge Byrden dér, hvor Evnen til at bære den er, saa var det muligt at faa en ganske anderledes effektiv